

Папазоглу, родомъ отъ Котелъ. Тоя Теохаръ изиграва една твърдѣ некрасива роля въ живота на Д-ръ Берона. Послѣдниятъ още въ 1853 г. си съставилъ едно завѣщание и го прѣдалъ запечатано да се съхранява у внука му Василь х. Стояновъ Беронъ. Обаче, види се, по побуждение отъ Теохара, Д-ръ Беронъ съставилъ ново завѣщание, въ което за изпълнител на завѣщанието си оставилъ именно Теохара, като при това му завѣщалъ и мушията си Скорила, при условие Теохаръ да дава годишно по 1000 лири годишно за подържане на училища въ България. Въ качеството си на изпълнител на завѣщанието, Теохаръ подвелъ така работата, че съ измама обсебилъ мушията и не признавалъ никакви задължения. Тая вѣроломна постѣпка огорчило твърдѣ много Д-ръ Берона и той завелъ дѣло прѣд окржж. сждъ въ Крайово. Прѣзъ това врѣме Д-ръ Беронъ казалъ прѣдъ В. Д. Стояновъ и други българи: „крайно злочестъ ще умра, ако видя, че България ще бжде лишена отъ моя малъкъ подаръкъ подиръ смъртъта ми.“ Необяснимо какъ, Теохаръ спечелилъ процеса, обаче, Д-ръ Беронъ апелиралъ; дѣлото било насрочено на 7 априлъ 1871 г., но още на 21 мартъ с. г., 16 деня прѣди да се гледа дѣлото, Д-ръ П. Беронъ билъ одушенъ вечеръта въ леглото си отъ работници, които работили въ кжщата му. Тия работници били подкупени. . .

Така мъченически свършилъ живота си този родолюбецъ и рѣдкъ български патриотъ и благодѣтель, името на когото вѣчно ще се помни и произнася съ благоговѣние отъ всѣки българинъ.

Отъ умраза къмъ Теохара и съ надежда, че ромжското правителство ще му помогне да отърве мушията си отъ сжщия, Д-ръ Боронъ още прѣживѣ — прѣзъ 1870 г. — съставилъ и напечаталъ едно ново завѣщание, потвърдено и отъ ромжското правителство; съ това завѣщание той оставялъ всичкия си имотъ на Ро-